

Piquillan

Barcelona, 4 agost 1944.

Sr. Francesc Pujol

Tremp.-

Benvolgut Mestre:

He rebut la seva atenta carta del 31 de juliol darrer, i m'agrada tenir notícies de vostès i saber que van passant bé el temps de més xafogor, a la vegada que amb la meva esposa agraim les seves salutacions. Quant al seu descans, ja m'afiguro que està amenitzat amb llibres, correspondència i solfes a dojo, i potser també alguna excursioneta, tot sense deixar de pensar en el nostre Orfeó.

Aquí, realment ens fa aquella calor ciutadana que vostè blasma, si bé enguany no és un estiu ben franc, puix hi ha unes diguem-ne intermitències, amb airots humits i freds, que alguns dies han molestat força i, àdhuc, he sentit queixar-se algú de refredaments amb complicacions. Estranyeses del temps, que semblen harmonitzar (sic) amb l'enrenou mundial. "Sens embàrrec", com deia una senyora catalana, coneguda meva, els de casa procurem sortejar com millor podem la situació, així com també la doble disminució de la quantitat i la qualitat del pa que els nostres protectors ens subministren.

De moment, tenim les nenes a una muntanyeta de Cerdanyola, lloc sa i que els prova molt, i jo espero les vacances, del 14 al 27 d'aquest mes, per veure si anem uns dies a Girona, on tenim família acollidora, hi han coses per distreure's i el Ter per passar-hi unes estones amb la pacient canya. De totes maneres, no sé ben bé si es farà el viatge d'esplai, puix aquests dies hi ha moviments a la frontera i temences que vagin en augment; almenys, a la Creu Roja ens han advertit que estiguem previnguts per qualsevol eventualitat.

A l'Orfeó hi vaig ésser el dilluns passat, presenciant la lliçó d'una neboteta meva amb en Codina, i no hi havia res de nou. El dijous de la darrera setmana vam cloure la temporada d'assaigs amb en Lluís Maria, i com deu estar assabentat, en acabar vam admirar el retrat de l'inoblidable Mestre Millet (a.C.s.), exposat prèviament a la Secretaria. Tots sentírem una ben pregona emoció i fins calfred i tot, en veure la gran semblança del Mestre; car, al meu modest entendre, és tanta la naturalitat i la vida que l'artista ha donat al retrat, que la seva contemplació, sobretot pels que tantes vegades i tan de prop havíem vist el Mestre, corprèn de debó i sembla que vagi a fer el gest de moure's i adreçar-se a qui el contempla. En fi, si Déu vol, ja tindrà vostè ocasió de veure'l i jutjar.

Referent al cas que exposa del delegat sablista de la Creu Roja, he preguntat als directors de Barcelona i

em diuen que ells no han enviat ningú; que coneixen dos murrís, de cognom Barrera l'un i Barrena l'altre, els quals foren expulsats d'aquí pels seus abusos i saben que amb les seves arts i manyes aconseguiren entrar en relació amb la Junta de Tarragona i possiblement també amb la de Lleida. Potser, doncs, el viu que recorre aqueixa comarca serà delegat d'alguna de les dues Juntes i en tal cas, res no pot fer-se des d'aquí. El que cal, és demanar-li l'autorització i si no la porta en regla obrar en conseqüència. Afirmen que l'esmentat Barrera no és fill d'aquell general. Ocorre, però, que el personatge que ocupà el casal del Passeig de Colom, deixà un fill que hom sap que es dedica també a ensibornar gent, valent-se de diversos trucs. I vagi a saber...

Continuo la lectura dels llibres de Danvila i resseguint amb ell la varietat de llocs i de fets que amb tanta facilitat i erudició descriu.

Em faig càrrec de les seves justificades inquietuds sobre les derivacions i conseqüències de la guerra que està assolint, crec, el seu punt àlgid o culminant. Per les aparències sembla que el final no pugui trigar gaire a venir. Amb una liquidació cruenta i greus repercussions al voltant nostre? Déu ho sap! De mals auguris n'hi ha per a tots els gustos (si és que pot sentir-se gust per les coses dolentes). Però, ¿i si després de la sotragada natural i més o menys greu que pot produir-se, no fos la cosa tan desastrosa i ja poguéssim fer cantades per la Puríssima i per Nadal? Mes, d'anar malament l'assumpte, ¿què dimontri!, qui ha sobreviscut les dates del 14 d'abril del 1931, 6 d'octubre del 1934, 19 de juliol del 1936, 26 de gener i també el 27 de gener del 1939, molt serà que no pugui viure políticament les altres dates que vagin venint. En tot cas, hi ha una cosa que no s'esvaeix fins al precís moment que topa amb la realitat: l'esperança. L'esperança que hi hagi seny, habilitat o egoisme per part dels que puguin endegar el món i no deixin enfonsar els pobles. Esperem, doncs, Mestre, esperem, i Déu dirà!.

Perdoni la llargària d'aquesta carta. Ja l'he feta a màquina perquè hi tinc més facilitat i no resulti tant pesada de llegir.

Li prego que en nom de la meva esposa i propi saludi la seva senyora i accepti vostè la prova de consideració i afecte del seu affm. amic i s.,

Mateu Piquillem

